

Rijdend op een ezel

De tocht náár Jeruzalem	2
69 maal 7 jaar	6
Twee mannen en de Gemeente	8
Naar Beth-fagé of naar Bethanië?	12
Een ezelin en haar veulen	15
Geen juk gedragen, niet onder de wet	19
Vervulling van de profetie in Zacharia 9	23
De ezel is een type van de Gemeente	27
Uit de zijde van de Here Jezus	29

De tocht náár Jeruzalem

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Het is inmiddels Pasen geweest, maar wij gaan nog even terug naar enige gebeurtenissen vóór Pasen, naar het bekende zogenoemde Palmpasen. We vinden dat beschreven in alle Evangeliën, maar we lezen het deze keer uit Markus 11.

Markus 11: 1-11 *

- 1 En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth-fage en Bethanië, aan den Olijfberg, zond Hij twee van Zijn discipelen uit,
- 2 En zeide tot hen: Gaat heen in het vlek, dat tegen u over is; en terstond als gij in hetzelfde komt, zult gij vinden een veulen gebonden, op hetwelk geen mens gezeten heeft, ontbindt het, en brengt het.
- 3 En indien iemand tot u zegt: Waarom doet gij dat? Zo zegt, dat de Heere hetzelfde van node heeft; en hij zal het terstond herwaarts zenden.
- 4 En zij gingen heen, en vonden het veulen gebonden bij de deur, buiten aan de wegscheiding, en zij ontbonden hetzelfde.
- 5 En sommigen van degenen, die aldaar stonden, zeiden tot hen: Wat doet gij, dat gij het veulen ontbindt?
- 6 Doch zij zeiden tot hen, gelijk Jezus bevolen had; en zij lieten ze gaan.
- 7 En zij brachten het veulen tot Jezus, en wierpen hun klederen daarop; en Hij zat op hetzelfde.
- 8 En velen spreidden hun klederen op den weg, en anderen hieuwen meien van de bomen, en spreidden ze op den weg.
- 9 En die voorgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna! gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!
- 10 Gezegend zij het Koninkrijk van onzen vader David, hetwelk komt in den Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste *hemelen!*
- 11 En Jezus kwam binnen Jeruzalem, en in den tempel; en als Hij alles rondom gezien had, en het nu avondstond was, ging Hij uit naar Bethanië met de twaalven.

Terwijl we hier aan het einde van het Schriftgedeelte zijn, zijn we eigenlijk weer aan het begin. Het verhaal begint immers in Bethanië en het eindigt dat Hij uitging naar Bethanië met de twaalf. Het verhaal is dus hier heel eenvoudig: de Heer kwam langs Bethanië óf uit Bethanië. Via die plaats ging Hij naar Jeruzalem en tegen de avond verdween Hij weer terug naar Bethanië. Het is dus een soort cirkelgang. Uit Bethanië naar Jeruzalem en weer terug. Ik heb nooit begrepen waarom deze geschiedenis "de intocht in Jeruzalem" genoemd wordt. Hier staat boven "de intocht te Jeruzalem", dat wordt al iets beter. Eigenlijk is het zo dat het hele woordje "in" er niet bij hoort, omdat het weliswaar een bijzondere tocht was náar Jeruzalem, maar die ging zeker zo niet verder in Jeruzalem.

Er zijn verschillende verhalen in omloop over deze geschiedenis. Een uitgebreide versie vinden wij in Lukas 19.

Lukas 19 :37 en 41-44

- 37 En als Hij nu genaakte aan den afgang des Olijfbergs, begon al de menigte der discipelen zich te verblijden, en God te loven met grote stemme, vanwege al de krachtige daden, die zij gezien hadden;

- 41 En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar;
- 42 Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede *dient*! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.
- 43 Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een begraving rondom u zullen opwerpen, en zullen u omsingelen, en u van alle zijden benauwen;
- 44 En zullen u tot den grond nederwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u den *enen* steen op den *anderen* steen niet laten; daarom dat gij den tijd uwer bezoeking niet bekend hebt.

Dit betekent niet dat de Heer niet in Jeruzalem kwam, maar wel dat de feestelijke optocht eindigde vóór Jeruzalem. Misschien is er ook nog een optocht geweest toen Hij Jeruzalem

binnenkwam, maar dan toch in elk geval niet feestelijk meer. Als de hoofdpersoon namelijk zelf weent over de stad, dan kun je toch moeilijk nog spreken over een feestelijke intocht in Jeruzalem.

Ik weet dat er prachtige wandkaarten zijn, waarop je de mensen in de straten van Jeruzalem ziet wuiven met palmtakken, maar zo was het dus niet. De enige redenering die ik wel eens gehoord heb die de tocht toestaat, gaat er van uit dat er meerdere intochten in Jeruzalem geweest zouden zijn. Dat die uit Mattheüs een andere geweest zou zijn dan die uit Lukas. Op een andere dag of een andere datum. De ene keer hield dat dan, zoals in Lukas staat, op vóór Jeruzalem en de andere keer zou de Heer dan wel Jeruzalem zijn binnengereden. Ik geloof hier niets van. Ik geloof dat er maar één geschiedenis is, die viermaal verteld wordt op verschillende wijzen. Het heeft geen enkele zin om vier keer precies hetzelfde te vertellen. Je kunt toch vier verschillende verslagen maken van dezelfde gebeurtenis? Ik heb er nog nooit één tegenstrijdigheid in kunnen vinden.

De Here Jezus gaat dus op tamelijk feestelijke wijze naar Jeruzalem, terwijl we in ieder geval leren uit het Lukas-evangelie dat die optocht niet feestelijk eindigt in Jeruzalem. Hij eindigt vóór Jeruzalem bij het afdalen van de Olijfberg en als de Heer de stad ziet, weent hij over haar. We weten ook wat er daarna gebeurd is. De Heer is weliswaar Jeruzalem binnengegaan, maar niet meer op deze manier. Elke avond keerde Hij weer op Zijn schreden terug naar het op de Olijfberg gelegen Bethanië. (Markus 11 : 11)

In Bethanië stond het bekende huis van Lazarus en van Maria en Martha, de vrienden van Jezus. Daar kreeg Hij onderdak of beter gezegd, zij gáven Hem onderdak. In Jeruzalem wenste Hij niet te blijven. Hij heeft geen enkele nacht meer in Jeruzalem doorgebracht. Na de zondag, de eerste dag van de week, ging Hij elke dag naar Jeruzalem, vertelde en predikte daar het één en ander en 's avonds ging Hij terug naar Bethanië op de Olijfberg. Hij deed dit tot de 14de Nisan. Op de avond van de 14de was Hij in Jeruzalem om het Pascha te eten met de discipelen. Diezelfde avond, na het eten van het Pascha, ging Hij weer met Zijn discipelen

Jeruzalem uit om de Olijfberg op te gaan. Daartoe ging Hij de beek Kedron over. Dat is het laagste deel tussen Jeruzalem en de Olijfberg. Aan de andere kant van de Kedron begon de Olijfberg al min of meer. Aan het begin van de berg was de hof van Getsémané en daar werd de Heer gevangen genomen. Het was dus min of meer op de Olijfberg, al was het onderaan.

De Here Jezus heeft nooit meer een nacht in Jeruzalem doorgebracht. Waarom niet? Omdat Hij met Zijn gedachten was bij dat wat Hij in Lukas 19 gezegd heeft. Daar staat namelijk dat de dingen die Jeruzalem tot vrede zouden dienen, onbekend waren voor Jeruzalem. Jeruzalem wenste het niet te weten. Israël wenste het niet te weten. Let op dat er staat:

Lukas 19 : 42

42 Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede *dient!* Maar nu is het verborgen voor uw ogen.

En het verhaal eindigt met:

Lukas 19 : 44b

44 ... daarom dat gij den tijd uwer bezoeking niet bekend hebt.

Dan is de vraag: welke dag was het dan? In de eerste plaats was het de 10de van de eerste maand en dat betekent dat het paaslam in huis genomen zou moeten worden, opdat het vier dagen later op de 14de geslacht en gegeten zou worden. Aangezien wij via 1 Korinthe 5 weten dat het paaslam een type is van de Here Jezus Christus, was het dus de dag van "het in huis nemen van Christus". En als het paaslam Christus is, dan is het huis in dit geval uiteraard Jeruzalem. Zodat het de dag was van het in huis nemen van het paaslam, maar de bedoeling was dat in Jeruzalem de Heer binnen zou komen. Dat is het meest voor de hand liggend. Dat had iedereen kunnen weten eigenlijk.

69 maal 7 jaar

Moeilijker is een andere kant van het verhaal. Die dag in dat jaar, was de 173.888-ste dag sinds "de uitgang des Woords om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen". (Daniël 9 : 25) Het was de laatste dag van de 69 weken van Daniël uit de profetie van Daniël 9. Daar staat dat 70 weken, oftewel 70 maal 7 jaar zouden verstrijken tot op de komst van de Messias. Ik zeg het nu met eigen woorden. Eigenlijk is dat de periode tot aan het aanbreken van het Koninkrijk van de Messias, de uiteindelijke bekering van Israël, etcetera. Het aanbreken van het Messiaanse rijk.

69 maal 7 jaar waren nu om, exact op de dag van de intocht te Jeruzalem. Het was de laatste dag van de 69 weken van Daniël, zodat er dan nog maar één week van 7 jaar te gaan was tot het aanbreken van het Messiaanse rijk. De vraag van de discipelen, een paar weken later aan de opgewekte Christus: "Zult Gij in deze tijd het koninkrijk aan Israël oprichten?" was dus zo vreemd niet. Er waren nog maar 7 jaar te gaan. Maar in Daniël staat dat 69 maal 7 jaar zouden passeren tot op de Messias, de Vorst, wat letterlijk betekent tot op de Gezalfde, de Kroonprins. Een vorst is niet een koning in de Bijbel, maar een kroonprins. De voorste namelijk in de lijn van erfopvolging van de troon. Dus 69 maal 7 jaar tot op Messias de Vorst, maar na die tijd zou de Messias uitgeroeid worden, afgesneden worden en Hij zou Zijn Koninkrijk niet hebben. Er zou een heel hoop andere ellende gebeuren. Er zou een grote verwoesting komen over Jeruzalem. Pas veel later moeten alsnog de laatste 7 jaren passeren tot op de komst van de Messias in heerlijkheid en tot op het aanbreken van Zijn Koninkrijk. Dit is nog niet gebeurd. De gedachte is dat de 69 weken om waren op de dag van de intocht in Jeruzalem, maar dat de 70-ste week nog steeds niet begonnen was en is.

Omdat Israël de tijd van haar bezoeking niet kende, omdat Israël deze Messias, deze Christus ook niet wilde, heeft men bij wijze van spreken een klap op de klok gegeven, waardoor de tijd stil staat, net als bij een schaakklok. Er is dan nog een klok, die dan wel doorloopt. Als de ene stil staat, begint de andere te lopen. Maar deze stond stil en hij staat nog stil. "Het Koninkrijk

der hemelen is nabij gekomen," zei Johannes de dooper. Het is nog steeds nabij gekomen, het duurt nog steeds 7 jaar. Dat was vorig jaar zo en twee jaar geleden ook. Die klok loopt niet meer. Dat komt later weer. Die andere klok loopt gewoon door. Die is bijna op het tijdstip dat die een klap krijgt en dan begint die eerste weer te lopen. Daar gaan we nu niet dieper op in, maar zo steekt het verhaal in elkaar.

Op die dag van de zogenaamde intocht in Jeruzalem waren er 69 weken voorbij. Niet in de 70-ste, maar na de 69-ste zou de Messias uitgeroeid worden en zou Hij Zijn Koninkrijk niet hebben. Er zou een ander volk komen en een andere koning en die zou de schat en het heiligdom verderven. Die gedachte staat in Lukas 19. Letterlijk staat het in Daniël 9, maar in Lukas 19 wordt het zo aangehaald. En elke avond in de week die nu volgde, na deze "intocht" in Jeruzalem, ging de Heer terug naar de Olijfberg. We weten ook dat Hij elke avond daar gesproken heeft over wat de toekomst zou brengen en hoe het met Jeruzalem zou vergaan. Ongeveer met het uitzicht op Jeruzalem bij nacht. Dan staat er: Jeruzalem zal verwoest worden, hoe dan ook. Een ongelovig volk komt terecht onder de toorn en het oordeel Gods. Dat is wat steeds aangekondigd wordt en waarom de Heer weent over de stad. Hij nadert die stad, waarvan Hij wist dat ze verwoest zou worden. Strikt genomen niet slechts één keer, maar twee keer. Eén keer volgens Lukas 21, dat is inmiddels al lang geleden gebeurd en daarna nog een keer aan het einde van de 70-ste week, zoals aangekondigd in Matthéüs 24. Het komt er ongeveer op neer dat Jeruzalem verwoest werd na de 69 weken en Jeruzalem zal uiteindelijk verwoest worden aan het eind van de 70-ste week. Daar is over gesproken.

Markus 11 : 10

10 Gezegend zij het Koninkrijk van onzen vader David, hetwelk komt in den Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste *hemelen!*

Hier kwam de Koning naar Jeruzalem, maar als Koning is Hij Jeruzalem niet binnen gekomen. Hij hield voor die tijd op. Als ik het verhaal vlug moet vertellen, zeg ik dat het Koninkrijk tot op heden ook nooit verder is gekomen dan de Olijfberg. Daar is de Heer het laatst gezien als

Messias de Vorst. Dan bedoel ik niet eens ter gelegenheid van Palmpasen. Ik dacht eigenlijk meer aan Hemelvaartsdag. Dat is precies hetzelfde verhaal. De Heer is, toen hij op aarde was, het laatst gezien op de Olijfberg. Daar heeft men Hem nagekeken naar boven. Toen verschenen twee mannen, die zeiden: "Deze Jezus zal alzo wederkomen." (Handelingen 1 : 11)

Markus 11 : 1

11 En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth-fagé en Bethanië, aan den Olijfberg, zond Hij twee van Zijn discipelen uit,

Twee mannen en de Gemeente

Daar gaan twee mannen. Dat is niet de eerste keer en ook niet de laatste keer dat twee mannen gevonden worden, gezonden worden of een ontmoeting hebben met de Heer. Elke keer als wij, zeker in het Nieuwe Testament, twee mannen tegenkomen, dan is dat een uitdrukking van de Gemeente in onze dagen. Dat komt omdat die twee mannen op één of andere wijze verbonden zijn met de Here Jezus. De Gemeente is dat ook. Maar die Gemeente telt voor twee en daarom wordt zij als twee mannen voorgesteld. De Gemeente heeft eerstgeboorterecht ontvangen, zij is immers een Gemeente van Eerstgeborenen en de eerstgeborene krijgt altijd twee delen. Daarom zijn het twee mannen die de Gemeente uitbeelden.

Dat heb je in Johannes 1 al. Daar zijn twee discipelen van Johannes de dooper, die Johannes verlaten en de Heer volgen. De Heer vraagt hen: "Wat zoekt gij?" En dan zeggen zij: "Meester, waar woont Gij?" En dan zegt de Heer: "Kom maar mee, kom maar kijken. Kom en zie, hetgeen zij gedaan hebben." Dat is typisch de Gemeente. Twee mannen, we weten van één maar de naam, Andreas. "De mannelijke" betekent dat. Maar zij zijn typisch een uitbeelding van de Gemeente, die dubbel telt, mannelijk is en die de Heer Jezus gevolgd is naar een plaats die niet eens bij name genoemd wordt. Wij weten namelijk niet waar zij heen gegaan zijn. Dat is de Gemeente, getrokken uit de wereld, de Heer gevolgd naar een plaats die verborgen is.

Verborgen voor de wereld, maar met de Heer verbonden in Zijn huis. Dat huis is uiteraard de Gemeente. Het huis Gods, het huis van Christus. Dat is twee mannen.

Veel later dan deze geschiedenis in Markus 11, komen we twee Emmaüsgangers tegen. (Lukas 24) Twee mannen, buiten Jeruzalem, met maar één naam, namelijk Cleopas. Zij hebben onderweg een ontmoeting met de Heer. Die maakt Zich op één of andere merkwaardige wijze via de Schriften aan hen bekend en daarna verdwijnt Hij uit hun gezicht. Dat is de Gemeente. De Heer heeft Zich aan ons bekend gemaakt, buiten Jeruzalem. Een Heer die wij niet zien, maar die wij wel hebben herkend, aan het brood bijvoorbeeld. Wij zien Hem niet en hebben Hem nochtans lief. Dat is de Gemeente. Zo gaat het steeds.

Hier vind je twee mannen die uitgezonden worden, twee discipelen waarvan we niet weten wie het zijn. Dat doet er ook niet toe. Ze zijn een beeld van de Gemeente. Maar als later de Heer - vanaf diezelfde Olijfberg, misschien wel vanaf dezelfde plaats - ten hemel vaart, worden er in Zijn plaats twee mannen in witte klederen gezien. Waarom is dat? Omdat het een beeld is van de Gemeente. De Heer is in de hemel en wat vinden we hier op aarde? In plaats van de Here Jezus vinden we hier op aarde de Gemeente, uitgebeeld door die twee mannen in witte klederen.

We hadden ze al eens eerder gezien, bij de opstanding, bij het graf. Met de opgewekte Christus verschijnt de Eerstgeborene, de Eersteling en die wordt voorgesteld door een dubbele, door een twee, vanwege het eerstgeboorterecht. En zo gaat het verder. Elke keer als je in de Bijbel leest over twee, is dat de Gemeente. Precies hetzelfde met de vijf broden en de twee vissen. Vijf heeft te maken met de verborgenheid en twee broden is de Gemeente. U kent wellicht het offer van de eerstelingenbroden met Pinksteren. Dat zijn ook twee broden, gemaakt van één deeg. Dat is net zo goed weer een beeld van de Gemeente. Zo zijn er talloze voorbeelden. Een hele mooie, die niet heel erg voor de hand ligt, is die van het schip waarin Paulus voer. Paulus, de man door wie gemeentelijke waarheden worden geopenbaard, voer op een schip, dat als teken tweelingen had. Het sterrenbeeld. Ze heten Castor en

Pollux. **zie zijlijn 1** Waarom? Omdat het schip een uitbeelding is van de Gemeente. Dat is die tweeling, die dubbele, degene die dubbel telt. Dat vind je hier dus ook.

Markus 11 : 1

- 1 En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth-fagé en Bethanië, aan den Olijfberg, zond Hij twee van Zijn discipelen uit,

Jeruzalem heeft in de eerste plaats te maken met een Koninkrijk dat geopenbaard wordt in de wereld. Het is de hoofdstad van het Messiaanse rijk, straks ook in de toekomst. Maar de Olijfberg ligt buiten Jeruzalem. Sterker nog, de Olijfberg ligt vóór Jeruzalem. Er staat in Zacharia 14: "Te dien dagen zullen Zijn voeten staan op de Olijfberg die voor Jeruzalem ligt". Dan staat er nog bij: "tegen het oosten". Maar zelfs het oosten betekent dat het vóór is. Dat wil zeggen, als je naar Jeruzalem gaat, kom je eerst bij de Olijfberg en dan bij Jeruzalem. Je komt vanuit Jericho over de Olijfberg naar Jeruzalem. Dat is de route en dat was ook de route. De Heer kwam trouwens ook uit Jericho, leest u maar in hoofdstuk 10, het verhaal van de blinde Bartimeüs in Jericho.

Als Jeruzalem de uitbeelding is van het geopenbaarde Koninkrijk, in de toekomst, wat is dan de Olijfberg? Een uitbeelding van het verborgen Koninkrijk nu. Jeruzalem is Sion, een berg. Maar voordat de Here Jezus bij Sion komt, komt Hij op de Olijfberg, een berg die niet in Jeruzalem ligt, maar vóór Jeruzalem. De Heer zal naar Jeruzalem gaan, maar keert terug naar de Olijfberg. Dat is Zijn plaats. Het zou Jeruzalem moeten zijn, maar Hij blijft bij de Olijfberg. De Olijfberg is een uitdrukking van onze tegenwoordige bedeling. Dat die Olijfberg in de toekomst nog eens een keer voor twee geteld zal worden, omdat hij scheurt (splijt), (Zacharia 14 : 4) kunnen we er dan dus ook bij bedenken. Een dubbele, het blijkt dan ook een twee te zijn. Dat is bij de wederkomst van Christus.

De Olijfberg is dus een beeld van het verborgen Koninkrijk van Christus. Het kan ook anders verteld worden: de Heer, de Opgewekte uit de dood, zei: "Mij is gegeven alle macht in hemel

Uit studie nummer 21 "Christus in de sterren": Het schip had als teken: Castor en Pollux. In het Grieks staat: Dioskourois. Dit is de Griekse naam voor het sterrenbeeld Gemini (= Tweelingen). In de Griekse mythologie heten zij Castor en Pollux, vandaar de vertaling. Misschien was dat de naam van het schip, maar het was zeker tot een "teken". Deze Griekse naam wordt hier vermeld en er wordt van gezegd dat het een betekenis heeft. Deze betekenis kan alleen maar uit de Griekse mythologie gehaald worden en in feite wordt daar naar verwezen. Dat betekent niet dat de Bijbel al die mythologie onderschrijft. We komen hier later nog even op terug (zie bladzijde 23). De Tweelingen is een beeld van de komst van Christus in heerlijkheid. Deze tweede komst in heerlijkheid is samen met de Gemeente, als Zijn Lichaam.

en op aarde" (Matthéüs 28 : 18) en toen voer Hij op de wolken naar de hemel. Waar is dus Zijn Heerlijkheid? Waar wordt het Koninkrijk gevonden? Als we het naspeuren, is dat tot op de Olijfberg. Verder komen we niet. Of je moet zeggen: vanaf de Olijfberg omhoog naar de hemel. Maar het punt is natuurlijk dat de Olijfberg een uitbeelding is van het hemelse Koninkrijk van Christus. Het is eerst in de hemel, uitgebeeld door de Olijfberg en daarna pas op de aarde, uitgebeeld in Jeruzalem. Elke keer als die Olijfberg genoemd wordt.

In Ezechiël lezen we dat de Heerlijkheid des Heeren uit Jeruzalem verdween. Hij rustte nog even op de Olijfberg en daarna is Hij verdwenen. Uit Jeruzalem, naar de Olijfberg, buiten de legerplaats. De Heerlijkheid des Heeren is een beeld van de opgewekte Christus. De Heerlijkheid des Heeren vult de hele tempel, de tabernakel etcetera. Die Heerlijkheid des Heeren is uit Jeruzalem verdwenen in de visioenen van Ezechiël en is het laatst gezien op de Olijfberg. Het beeld van de opgewekte Christus. Die is het laatst gezien op de Olijfberg en van daar is Hij verdwenen. Als je het op aarde moet aanwijzen, moet je zeggen: daar is Hij nog en in de toekomst gaat Hij daar verder. Als de klok weer loopt, zal de geschiedenis daar verder gaan. Dan zal de Heer weer Zijn voeten zetten op de Olijfberg en van daar alsnog naar Jeruzalem gaan. De vraag is alleen: op een ezel? We gaan eerst verder.

Naar Beth-fagé of naar Bethanië?

Markus 11 : 1a

En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth-fagé en Bethanië, aan den Olijfberg,...

Later in vers 4 wordt gesproken over een wegscheiding. Een wegscheiding is een splitsing. De vertalers hebben er heel andere dingen van gemaakt. Ik heb nooit begrepen waarom, dus ik hou het op een wegscheiding, een splitsing dus. Waar die wegen naartoe gingen, is ook niet moeilijk. De ene naar Beth-fagé en de andere naar Bethanië. Dat staat er ook bij. Twee dorpen, een wegscheiding en op de kruising van die twee wegen vonden zij:

Markus 11 : 4

- 4 En zij gingen heen, en vonden het veulen gebonden bij de deur, buiten aan de wegscheiding, en zij ontbonden hetzelfde.

Er zal dus ook een huis of iets dergelijks geweest zijn. De vraag is: hoe gaan die wegen en welke route wordt er gekozen? Wij weten dat, want de Heer komt uiteindelijk aan het eind van de geschiedenis terecht in Bethanië en niet in Beth-fagé. Beth-fagé is het huis (Beth) van de vijgen (fagé). Bethanië wordt het beste vertaald, denk ik, met "het huis" (Beth) en "ik" (ani). Iets vrijer vertaald: "Ik ben het huis". "Het huis dat ik ben". Wie dat huis is? Dat is het huis Gods, oftewel Beth-El, de Gemeente. Bethanië, gelegen op de Olijfberg, is de Gemeente. Beth-fagé heeft te maken met de vijgenboom en wat daarmee gebeurt, vertelt de rest van het hoofdstuk vanaf vers 12.

Markus 11 : 12-14

- 12 En des anderen daags, als zij uit Bethanië gingen, hongerde Hem.
- 13 En ziende van verre een vijgeboom, die bladeren had, ging Hij *om te zien*, of Hij ook iets op denzelven zou vinden; en daarbij gekomen zijnde, vond Hij niets dan bladeren; want het was de tijd der vijgen niet.
- 14 En Jezus, antwoordende, zeide tot denzelven: Niemand ete *enige* vrucht meer van u in der eeuwigheid! En Zijn discipelen hoorden het.

Zij kwamen bij een vijgenboom die geen vrucht voorbracht en die werd vervloekt. Wat Beth-fagé, voorstel, dat huis met die vijgen, weet je dan meteen. De vijgenboom is zoals bekend in ieder geval een beeld van Israël. Beth-fagé is dus ook een beeld van Israël, de Joodse staat. Het punt is dat hier op die Olijfberg de wegen splitsen, één naar Beth-fagé, één naar Bethanië. Gaat de Heer naar de Joodse staat? Wordt die hersteld? Dan zou het Beth-fagé geweest zijn, maar die wordt het niet. De wegen gaan uiteen en de Heer komt niet terecht in Beth-fagé, maar in Bethanië. Dit lijkt een ingewikkeld verhaal, maar vanaf deze dag slaat de Heer officieel de weg in naar Bethanië, oftewel niet naar Israël, maar naar

de Gemeente. De 69-ste week van Daniël is voorbij. Hoe moet het nu verder? Gaat nu de 70-ste week komen en wordt de Joodse staat hersteld? Komt Israël tot bekering? Nee. Wat dan wel? In plaats daarvan zal de Heer een volk verzamelen uit de heidenen voor Zijn Naam. Dat is de Gemeente. Hetgeen wordt uitgebeeld door Bethanië. Dat is immers de plaats waar het huis staat van Lazarus, die een beeld is van de echte Eleazar, namelijk de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, Die dood geweest is en leeft. (Genesis 14 : 18; Psalm 110 : 4; Hebréeën 5-7) Het is een beeld van het hogepriesterschap van Christus. Die route wordt genomen. Het gaat om Bethanië en niet om Beth-fagé.

In de andere verslagen van deze geschiedenis wordt Beth-fagé zelfs helemaal niet genoemd. Daar gaat het alleen over Bethanië, waarmee dus bewezen is dat het hierom gaat. Niet Israël, maar de Gemeente. Dat is wat hier al uitgebeeld wordt. Vandaar die splitsing. En wat die deur is in vers 4, is ook makkelijk genoeg. Overal waar je in de Bijbel een deur tegenkomt, is het een beeld van de kruisiging, van de dood van de Here Jezus. Hij verlaat daarbij deze wereld, deze oude schepping. Waarmee tegelijk opening gegeven wordt, via de opstanding, naar de Nieuwe Schepping. De deur is dus de overgang van de oude naar de Nieuwe Schepping, oftewel de overgang van Oude Verbond naar het Nieuwe Verbond. Het gaat om de dood en opstanding van de Here Jezus, die bij Zijn opstanding de Christus (Messias) werd. (Handelingen 2 en 13) Dat was al zo bij de uittocht uit Egypte. Zelfs al eerder, bij de deur van het huis van Lot in Sodom. Die konden ze ook niet vinden. Toen zei de Heer als het ware: "Ik ben de deur." Weliswaar veel later, maar zo zit dat. Veel mensen kunnen de deur nu nog niet vinden en zeggen dat die zich niet laat vinden. Dat is niet zo, maar als je toch niet van plan bent er doorheen te gaan, hoef je ook niet te weten waar hij is. Die deur is de dood en opstanding van de Here Jezus.

Bij die deur staat de ezel gebonden. Voorbij die deur is een scheiding van wegen. Daar is een splitsing en de vraag is: wordt het links of rechts? Het wordt rechts, Bethanië. Die route is Hij gegaan, naar de Gemeente. Dat is allemaal wat hier uitgebeeld wordt. De roeping van de Gemeente in plaats van die van Israël. De onderbreking van de tijdrekening na de 69-ste

week van Daniël, in plaats van het direct aanbreken van de 70-ste week. Toen zij "Jeruzalem genaakten", toen zij de stad naderden, zou het Koninkrijk moeten komen, maar het kwam niet. Men kwam op de Olijfberg. Het werd niet Beth-fagé, maar Bethanië.

Een ezelin en haar veulen

De Here Jezus zond twee van zijn discipelen uit. Die zijn een beeld van de Gemeente. Hij zegt tot hen:

Markus 11 : 2

- 2 En zeide tot hen: Gaat heen in het vlek, dat tegen u over is; en terstond als gij in hetzelfde komt, zult gij vinden een veulen gebonden, op hetwelk geen mens gezeten heeft, ontbindt het, en brengt het.

Een veulen dat nog nooit bereden was. Sommigen zeggen een ongetemd veulen, maar u gelooft toch zelf niet dat het een wild veulen was? Er was nog nooit op gereden; hij was nog nooit ergens voor gebruikt. Dat betekent dat het een dienstbaar dier is, een lastdier. Maar dit veulen was nog nooit als lastdier gebruikt. Hier staat een veulen, op andere plaatsen staat dat er twee dieren stonden, namelijk een ezelin en haar veulen. Ik zou niet weten wat voor verschil dat maakt. Als er een veulen staat, misschien heeft er ook wel een paard gestaan, of een kameel, wie zal het zeggen. Het maakt ons niet uit wat er nog meer stond. Het gaat om dat veulen. Uit de andere verhalen uit Matthéüs en Zacharia 9 kun je opmaken dat daar niet alleen een veulen stond, maar ook de moeder. Het veulen was niet alleen onbereden, maar zelfs niet gebonden. Er staat hier wel dat het gebonden is, maar een veulen hoef je niet vast te binden. Je bindt de moeder vast en het veulen blijft keurig bij zijn moeder. Dan staat hij ook vast namelijk. Het komt niet in het dier op om er bij vandaan te hollen. Dat is ook een manier om het veulen te binden. Een veulen zit met een onlosmakelijke band vast aan de moeder. Die band zie je niet, maar die is er wel. Ik geloof dus dat het met dit veulen ook zo

was. Het komt op hetzelfde neer. Hij was gebonden, moest losgemaakt worden en was nog nooit gebruikt.

Ezelinnen zijn een beeld van Israël. **zie zijlijn 2** Een ezelin krijgt een jong, er komt een nieuwe generatie uit voort, er wordt iets uit geboren, namelijk een veulen, een mannelijke zoon. De vrouw uit Openbaring 12 - beeld van Israël - geeft geboorte aan een mannelijke zoon, namelijk de Gemeente. Dat veulen hier is net zo goed als de Olijfberg, Bethanië en de twee mannen, een beeld van de Gemeente, van ons dus. Daarom voel ik me ook met ezels verbonden. Er valt heel veel over te zeggen. Er is trouwens een ezel die ook heel wat te zeggen had: de ezel van Bileam. (Numeri 22) Dat is helemaal zo gek niet, want het belangrijkste aan Israël is dat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd. (Romeinen 3 : 2) Kan een ezel spreken of niet? Jawel, een ezel kan spreken. Het gekke is alleen dat hij het meestal niet doet. Hij zou het wel moeten doen. De ezel van Bileam deed dat ook. Als iemand spreekt, beweegt de onderkaak, het kinnebakken. Later heeft nog eens iemand het kinnebakken van een ezel gevonden. Simson vond een ezelskinnebakken, bij wijze van spreken die van de ezel van Bileam, en hij versloeg de Filistijnen ermee, want er is kracht in het woord van de ezel. (Richteren 15) Het gaat dan om het woord van de gelovige, want dat is wat de ezel uiteindelijk uitbeeldt. Als je het goed leest in de geschiedenis van Simson, dan lees je zelfs dat er water uit voortkwam. Dat die kaak van die ezel een bron was van water. De vertalers raken altijd van slag als ze het lezen, want hoe vertaal je nou zo iets? Maar dit staat er eigenlijk. Dat komt omdat water een beeld is van het woord en het woord wordt door het kinnebakken voortgebracht.

Wat zegt een echte ezel eigenlijk als hij praat? Hij zegt: "i-a". En wat dacht u dat dat betekent? Het is gewoon de naam Jehovah. Het is de afkorting van Jehovah of van Jahweh. Daarom zeggen wij, als we iets bevestigen of bekrachtigen: "ja". Waarom? Omdat het eigenlijk de naam van Jehovah is. Er is niets sterker, niets krachtiger, niets bevestigender, niets positiever dan de Heer zelf. Als wij iets bevestigen en dus een uitspraak daarover doen, zeggen we kort en krachtig: ja! Namelijk, de naam van Jehova. En als Israël het woord Gods zou spreken, zou ze in de eerste plaats de naam van Jehovah bekendmaken. Het eigenaardige is, dat wij vandaag

Een ezelin is altijd een beeld van Israël, namelijk vrouwelijk en bovendien een last dragend, dat wil zeggen levend onder de wet. Je moet het Oude Testament maar eens nazoeken wat daar allemaal over ezelingen verteld wordt; over ezels in het algemeen. U zult dan zien dat een ezelin altijd een beeld is van Israël. Het mooiste voorbeeld vind ik dat van Saul. Hij was op zoek naar ezelingen en toen vond hij het koningschap. In plaats van dat hij de ezelingen vond, werd hij tot koning gezalfd. Als je heel goed oplet, merk je het verschil niet, want die ezelingen zijn een beeld van Israël. Het terugvinden van de ezelingen is hetzelfde als het vinden van Israël. De ezelingen vond hij niet, Israël vond hij wel. Daarna werd hij tot koning gezalfd en kreeg hij het bericht dat de ezelingen waren gevonden. Dat is typologie.

een Israël kennen dat alles kan zeggen, zolang het maar niet de naam van Jehovah is. En dat noemt zich een ezel... Het verstandigste dat een mens kan doen, is juist die Naam aanroepen. De apostel Petrus zegt, verwijzend naar de Schriften en profeten:

Handelingen 2 : 21

21 En het zal zijn, dat een ieder, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.

Aan Israël zijn de woorden Gods toevertrouwd, maar het is de enige Naam die men juist niet aanroept of uitspreekt. Om een vrome reden, maar het is fout. Dat is nou juist de Naam die men wel zou moeten aanroepen, "want al wie die Naam aanroept, zal behouden worden". (Joël 2 : 32) Een ezel doet dat tenminste. Maar een ezel stoot zich in het gemeen wel éénmaal, maar niet tweemaal aan dezelfde steen. Bij nader inzien, kennen wij iemand die heette zelf "steen". Die was ook een ezel eigenlijk. Ik bedoel Petrus. Voor de dood van de Here Jezus, stootte hij zich aan de steen. Weliswaar tot driemaal toe, maar bij dezelfde gelegenheid. Tot driemaal toe zei hij: "Ik ken die mens niet." (o.a. Matthéüs 26) Petrus struikelde over de steen des aanstoots, de rots der ergernis.

Het Nederlandse spreekwoord leert dat een ezel dat maar één keer doet. Dat is inderdaad ook zo gebeurd. Ik ken ook "iemand" die dat twee keer deed. Dat was Israël. Dat volk wees de Here Jezus af, zodat Hij gedood werd en toen Hij daarna als de opgewekte verscheen, wees men Hem weer af. Dat is twee keer. Petrus deed het één keer, waarna de Heer gedood werd. Maar toen de Heer opgestaan was, had hij een ontmoeting met de Heer en had hij drie keer de mogelijkheid om te zeggen dat hij de Heer liefhad. (Lukas 24) Hij werd er verlegen van, maar het moest wel. De tweede keer struikelde hij niet over de Steen. Hij is daarmee een beeld van het gelovige overblijfsel van Israël. Dat verwierp in eerste instantie de Messias, waardoor Hij gekruisigd werd, maar zal daarna tot geloof gekomen in de opgewekte Christus. Dat Israël de Here Jezus als Messias zou afwijzen, is één ding. Dat ze Hem daarna zouden afwijzen, nadat Hij uit de dood zou zijn opgewekt, dat is onvergeeflijk. Een ezel doet het zo niet.

Geen juk gedragen, niet onder de wet

Israël is twee keer over die Steen gestruikeld, maar de gelovigen uit Israël zijn er één keer over gestruikeld. Zij zijn bij de tweede keer tot aanvaarding van die Heer gekomen. Dat is een ezel. Iedereen die dat doet, die zo komt tot aanvaarding van de opgewekte Christus, mag dan een ezel zijn, maar wel vrij. Daar is de Gemeente het antitype van. Dit mannelijke veulen, waar nooit iemand op gereden had, is een uitbeelding van de Gemeente. Geboren uit Israël, maar het heeft nooit een juk gedragen. Het is nooit van iemand geweest. Het is nooit onder de wet geweest. Nooit onder de macht van de zonde.

Petrus zei dat een gelovige nooit onder de wet is, want dat heeft nooit iemand kunnen dragen. (Handelingen 15 : 10) Wij niet en onze vaders ook niet. Daarmee wordt vastgesteld dat de Gemeente inderdaad beantwoordt aan het beeld van de ezel. Nooit iemand gedragen, nooit bereden. Het enige waarmee de Gemeente ooit verbonden werd en is en blijft, is de Here Jezus zelf. Hij liet de ezel halen, verlostte het dier, waarna Hij zich op de ezel zette. Hij werd als het ware één geheel met deze ezel. Hij vereenzelvigde zich ermee. In de Paulinische brieven heet het gewoon: de Gemeente is het Lichaam van Christus. Kunt u het zich voorstellen, een ezel als het Lichaam van de Here Jezus? Zij werden beiden tot één geheel. De Heer liep als het ware met de poten van de ezel.

Bij een andere gelegenheid zien we Hem ook voorbij komen op een ezel. Toen kwam Hij uit Samaria. Over de weg van Jericho naar Jeruzalem. Er was iemand die ging die weg in de verkeerde richting, van Jeruzalem naar Jericho. Hij viel in moordenaarshanden en toen kwam de barmhartige Samaritaan van de andere kant, onderweg naar Jeruzalem. De weg zou over de Olijfberg gegaan zijn. Misschien was het daar zelfs wel. Hij nam het slachtoffer op en zette het op zijn eigen beest. (Lukas 10) Dat betekent dat hij één geheel met hem werd. Precies hetzelfde verhaal: een beeld van de Gemeente. Er werden twee penningen betaald voor in de herberg, in afwachting van zijn wederkomst. De ezel is dus een beeld van de Gemeente.
zie zijlijn 3

De ezel is een beeld van de gelovige. De ezel is eigenlijk een beetje belachelijk paard. Het had een paard kunnen zijn, maar dat is het niet geworden. Het ziet er een beetje bespottelijk uit, met wat eigenaardig grote oren. Daarom is hij ook een beeld van de gelovige. Eén die goed kan horen.

Als u een dier ziet met erg grote oren, dan weet u dat hij een uitbeelding is van geloof. Wat is het dier met de grootste oren? Een olifant. Wat is het dier met het beste geheugen? Ook een olifant. En wat is het grootste landdier? Een olifant. Hij is de grootste en de sterkste en één met de beste geestelijke eigenschappen, geheugen en gehoor. Het dier onthoudt verschrikkelijk goed en lang, want hij wordt nog oud ook. Een beeld van de gelovige.

Markus 11 :3 en 5-7

- 3 En indien iemand tot u zegt: Waarom doet gij dat? Zo zegt, dat de Heere hetzelfde van node heeft; en hij zal het terstond herwaarts zenden.
- 5 En indien iemand tot u zegt: Waarom doet gij dat? Zo zegt, dat de Heere hetzelfde van node heeft; en hij zal het terstond herwaarts zenden.
- 6 En sommigen van degenen, die aldaar stonden, zeiden tot hen: Wat doet gij, dat gij het veulen ontbindt?
- 7 Doch zij zeiden tot hen, gelijk Jezus bevolen had; en zij lieten hen gaan.

Wie was de eigenaar van de ezel en wie waren de mensen die zich ermee bemoeiden? Dat was de herbergier uit de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Als je dit soort dingen begrijpt, ben je een mooi eind op weg. Hij was de herbergier en de broer van Boaz en in Jeruzalem liep hij vier dagen later dan deze geschiedenis, hier in Markus 11, met een kruik water op zijn schouder naar de opperzaal en heette hij "Zulk Eén". Een andere naam daarvoor is de Heilige Geest. En nog een andere naam is de Here Jezus Christus, Die zich verbergt. De geheimzinnige, degene die zich verborgen heeft, eenmaal aan de rechterhand Gods. Iemand die niet aanspreekbaar is, die de wereld niet kent. Maar dat is het niet! Hij is door de wereld verworpen! Hij is iemand die wel degelijk actief aanwezig is.

In het verhaal van Boaz was hij de eerste lossen. Hij moet dus een oudere broer van Boaz geweest zijn. Hij zegt tot Boaz: Ik kan niet lossen, ik kan niet met Ruth trouwen, want ik heb al een erfenis. Hij had al een vrouw. Toen zei Boaz: dan doe ik het en hij trouwde met Ruth. (Ruth 2-4) Wie is overdrachtelijk gezien die oudere broer van Boaz, die trouwde met die vrouw die wij niet kennen? Dat is Christus in onze dagen, die een verbintenis heeft met de Gemeente. Omdat de Heer die verbintenis heeft, kan Hij nu Israël, uitgebeeld in Ruth, niet verlossen. En dus zegt Boaz: Dan doe ik het. Boaz is een beeld van de Heer in Zijn wederkomst. Zijn oudere broer wordt aangeduid met: "Zulk Eén". Die met de schoen. (Ruth 4 : 8) "Ploni almoni" in het Hebreeuws. Als later David in zijn vlucht ergens verschijnt, vragen ze: Waar zijn je jongelingen? (1 Samuël 21) Niemand weet wie dat zijn, maar David antwoordt: Ik heb ze gestuurd

naar de plaats van Zulk Eén. Ploni almoni. Daar vind je David als uitbeelding van de verworpen Christus, op de vlucht, buiten de legerplaats geworpen.

Waar zijn zijn jongelingen, degenen die in hem geloven? In het huis van Zulk Eén. Waar is het slachtoffer van die moordenaars op de weg van Jericho naar Jeruzalem, of andersom? In het huis van de herbergier. Zulk Eén dus. Als de discipelen aan de Heer vragen: Waar moeten we het pascha bereiden? Dan zegt Hij: Ga naar de stad en daar zal je "zulk één" vinden met een kruik water op zijn schouder. De waterman. Degene die het woord meedraagt op zijn schouder. Normaal is de heerschappij op zijn schouder, maar nu niet. Nu draagt hij alleen het woord. Hij draagt het naar binnen en daar moesten de discipelen zijn. Drie hoog, maar dat staat er niet bij. In de opperzaal, want daar is de Gemeente. Hoog, in de derde hemel. Daar worden wij verzameld, daar is onze positie, daar worden wij verzorgd door Zulk Eén. Dat staat allemaal in de Bijbel en hoort bij elkaar. Hier is het de Eigenaar van de ezel, uiteraard. Degene die voor de ezel zorgt. Die voor de Gemeente zorgt. Eén geheel met de Gemeente.

Markus 11 : 7

- 7 En zij brachten het veulen tot Jezus, en wierpen hun klederen daarop; en Hij zat op hetzelfde.

Hij "zat op hetzelfde". Hij vereenzelvigde Zich er dus mee. Hij werd één geheel met deze ezel. De Heer is één geheel geworden met de Gemeente en "de last was licht en het juk was zacht". (Matthéüs 11 : 30) De Gemeente heeft geen andere last of ander juk te dragen dan dat van de Heer zelf.

Markus 11 : 9, 10

- 9 En die voorgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!
- 10 Gezegend zij het Koninkrijk van onzen vader David, hetwelk komt in den Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste *hemelen!*

Het Koninkrijk van David, "hetwelk komt in de Naam des Heeren". Dat is een rechtstreekse verwijzing naar de beloften die in 2 Samuël 7 door de Heer gedaan werden aan David. De Heer zegt: "David, gij zult een zoon hebben met een onwankelbaar Koninkrijk, maar Hij zal Mij ten Zoon zijn en Ik zal zijn Vader zijn." De vraag is: wiens zoon is de Messias? Als het antwoord is: van David, waarom noemt David Hem dan mijn Heer? (Psalm 110 : 1) Omdat de Zoon van David ook de Zoon van God is. Als dus het Koninkrijk van de Zoon van David komt, komt dus ook het Koninkrijk van de Zoon van God. Welke is belangrijker? De hoogste natuurlijk, die van God. En dus als het Koninkrijk van de Zoon van David komt, dan komt het in de Naam Gods en dus in de Naam des Heeren. Waar is het Koninkrijk in de eerste plaats? In de hemel. Het is het Koninkrijk van de Zoon van David, maar eerst in de hemel, omdat de Zoon van David de Zoon van God is. Daarna ook alsnog op de aarde. Dat is de Messias, de Zoon van David en de Zoon van God. De Zoon van David naar het vlees (Romeinen 1 : 3) en de Zoon van God naar de Geest. (Romeinen 1 : 4) Beide dingen zijn waar.

Als het Koninkrijk hier aangekondigd wordt, is het weliswaar van David, maar het komt in de Naam des Heeren. Daarom staat er ook achter: "Hosanna in de hoge". In de vertaling staat zelfs "hoogste hemelen", want de vertalers waren bang dat we het niet zouden begrijpen. Het gaat om een hemels Koninkrijk en niet in de eerste plaats om een aards Koninkrijk. Als het op de aarde geweest zou zijn, zouden ze dit in Jeruzalem hebben moeten roepen. Ze waren hier op de Olijfberg en roepen: "Hosanna in de hoge". Ze zeggen precies hetzelfde als de engelen. "Ere zij God in de hoge". Pas daarna shalom op de aarde. Ere zij God in de hoge, dat is nu zo. Vrede op aarde komt daarna pas. Dat wordt hier uitgebeeld. De Heer is een God in de hoge, op de Olijfberg. Vrede komt daarna pas, in Jeruzalem.

Vervulling van de profetie in Zacharia 9

Er is één ding over deze geschiedenis dat ik absoluut nog moet vertellen. Het staat hier niet, maar in Matthéüs staat:

Matthéüs 21 : 4, 5

- 4 Dit alles nu is geschied, opdat vervuld worde, hetgeen gesproken is door den profeet, zeggende:
- 5 Zegt der dochter Sions: Zie, uw Koning komt *tot* u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, zijnde een jong ener jukdragende *ezelin*.

Deze verzen in Matthéüs zeggen dat deze intocht te Jeruzalem de vervulling is van de profetie in Zacharia 9 : 9. Dat is van belang, want daarmee leren we tenminste te verstaan hoe die profetieën verklaard moeten worden. Als Zacharia dus zegt:

Zacharia 9 : 9

- 9 Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelingen.

Is dit dan letterlijk bedoeld of niet? Ja, want dat staat in Matthéüs 21. Laten we ook nog lezen wat er *vóór* staat:

Zacharia 9 : 1-6

- 1 De last van het woord des HEEREN over het land Chadrach en Damaskus, deszelfs rust; want de HEERE heeft een oog *over* den mens, gelijk *over* al de stammen Israëls.
- 2 En ook zal Hij Hamath met dezelve bepalen; Tyrus en Sidon, hoewel zij zeer wijs is;
- 3 En Tyrus zich sterkten gebouwd heeft, en zilver verzameld heeft als stof, en fijn goud als slijk der straten;
- 4 Ziet, de HEERE zal haar uit het bezit stoten, en Hij zal haar vesting in de zee verslaan; en zij zal met vuur verteerd worden.
- 5 Askelon zal het zien, en zal vrezen; desgelijks Gaza, en zal grote smart heb-

ben, mitsgaders Ekron, dewijl hetgeen, waar zij op zagen, *hen* heeft te schande gemaakt; en de koning van Gaza zal vergaan, en Askelon zal niet bewoond worden.

- 6 En de bastaard zal te Asdod wonen, en Ik zal den hoogmoed der Filistijnen uitroeien.

Het gaat hier in alle gevallen om steden van de Filistijnen. Daarover zal een oordeel komen.

Zacharia 9 : 8

- 8 En Ik zal Mij rondom Mijn huis legeren, vanwege het heirleger, vanwege den doorgaande, en vanwege den wederkerende, opdat de drijver niet meer door hen doorga; want nu heb Ik *het* met Mijn ogen aangezien.

De Heer Zelf zal als het ware Jeruzalem belegeren om de vijand buiten te houden. Hij zal Jeruzalem, en dus eigenlijk heel Israël, beschermen tegen met name de Filistijnen of Palestijnen, want dat is hetzelfde. Dan staat er vervolgens:

Zacharia 9 : 9

- 9 Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelingen.

Hij zal komen, rijdend op een ezel, namelijk ("en" moet zijn "namelijk") op een veulen. Toen de Heer kwam op een ezel, verloste Hij toen Israël van de Filistijnen? Israël was al van de Filistijnen verlost in de tijd van David. Daarna heeft men niks meer van hen vernomen. Er waren geen Filistijnen toen de Heer op een ezel kwam.

Recentelijk, nog geen 50 jaar geleden, heeft men de Filistijnen of Palestijnen opnieuw "uitgevonden". In Palestina lag een braakliggend stuk land, een woestijn, waar niemand wilde

wonen. Zo was het ongeveer rond de eeuwwisseling (1900). Onder het zionisme zijn Joden van over de hele wereld naar Palestina getrokken. Bij het uitroepen van de Joodse staat in 1948 woonden er inmiddels ook aardig wat Arabieren. Het land was al behoorlijk ontgonnen en dat maakte het voor iedereen geschikt om te leven, ook voor Arabieren. Die waren er aanvankelijk niet. Men heeft het land tot ontwikkeling gebracht. Daarna woonden er wel Arabieren en toen de Joodse staat uitgeroepen werd, zeiden de Arabische bevolkingen: wij gaan de Joden in de zee drijven. Arabieren, die in de Joodse staat woonden, te midden van de Joden, werden opgeroepen om het land uit te gaan. Anders zouden ze getroffen worden door bommen. De bedoeling was dat de Joden op die plaats uitgeroeid zouden worden, waarna de Arabieren zich daar zouden kunnen vestigen. Zij gaven gehoor aan die oproep, gingen het land uit en dachten zich zolang in vluchtelingenkampen te kunnen huisvesten. Zij worden Palestijnse vluchtelingen genoemd, maar zij zijn echt dezelfde als de Filistijnen. Zij noemen zichzelf zo (in het Engels: Philistines). Wij noemen ze heel hardnekkig Palestijnen. Die bestaan nu dus wel, maar niet in de dagen van de Here Jezus, en nog lang daarna ook niet.

Zacharia 9 : 13

13 Als Ik Mij Juda zal gespannen, en Ik Efraïm den boog zal gevuld hebben; en Ik uw kinderen, o Sion! zal verwekt hebben tegen uw kinderen, o Griekenland! en u gesteld zal hebben als het zwaard van een held.

Als Juda en Efraïm, kortom heel Israël tot bekering zal zijn gekomen en zal strijden tegen Griekenland. In het verleden is dat niet gebeurd, maar zo'n Grieks rijk zal wel degelijk bestaan in de toekomst. Het allerlaatste wereldrijk uit de profetie van Daniël heet het herstelde Griekse rijk. Dat wil zeggen het herstelde rijk van Alexander de Grote, met als hoofdstad Babel. Daarom zal Babel dan herbouwd zijn. Babel was de hoofdstad van het rijk van Alexander de Grote. In de toekomst komt er een rijk dat eigenlijk de voortzetting is van het oude Griekse rijk. De koning van dat rijk, de laatste grote machthebber - het beest - is een Filistijn. Ik geloof op grond van de Schrift dat dit zo is. Een Grieks wereldrijk met aan het hoofd een Filistijn. Als ik deze profetie lees, en die lezen we nadat alle andere profetieën van

het Oude Testament al geweest zijn, Zacharia is de één na laatste namelijk, dan heb ik Daniël in gedachten en Ezechiël en Jesaja. Dan weten we dus al hoe het gaan zal.

Als we deze profetie lezen, dan lezen we in deze verzen over de laatste grote eindstrijd tussen de volkeren, dat wat armageddon genoemd wordt. Het is de laatste eindstrijd waarbij de legers van het laatste Griekse wereldrijk, onder heerschappij van Babel en onder aanvoering van een Filistijn, vernietigd zullen worden. Dat is wat we hier lezen in hoofdstuk 9. Maar dan wel op één vers na, vers 9 namelijk. Over dit vers staat in Matthéüs 21 dat het vervuld is bij de intocht in Jeruzalem.

Dat is niet raar, want het verhaal is dit: elke keer als er in het Nieuwe Testament staat "dit is de vervulling van de profetie", dan wijst het op nóg een vervulling in de toekomst. Net zo een wel te verstaan. Dat betekent dat hier in Zacharia staat dat de Heer zal komen op een ezel en dat Hij dus in de toekomst alsnog zal komen op een ezel. Vóórdát het koninkrijk van Christus gevestigd is, zal Hij verschenen zijn op een ezel. Dat is wat Zacharia zegt. Als in de dagen van de Here Jezus, of in de dagen van Petrus, iemand gezegd zou hebben: "Deze Jezus kan de Messias niet zijn, want Die moet komen op een ezel," zou iedereen gezegd hebben dat dit gebeurd was bij de intocht in Jeruzalem. Er was en is dus geen enkel excuus om deze Jezus als Messias af te wijzen. En toch zit er wat anders achter. Uiteindelijk zal de Heer in de toekomst op de Olijfberg verschijnen, volgens Zacharia 14. Ik zou niet weten waarom Hij dan niet ook op een ezel zal rijden, letterlijk. Van veel meer belang of Hij dan zal op een ezel zal rijden, is dat, wanneer Hij komt op de Olijfberg in de toekomst, er dan echt sprake is van de uiteindelijk laatste volledige vervulling van deze profetie. Daarbij wordt het Griekse wereldrijk verwoest, worden de Filistijnen verslagen en zal Israël zich bekeren.

De ezel is een type van de Gemeente

Wat is die ezel in dit verband? Deze profetie hier in Zacharia 9 is uiteindelijk een profetie waarin verborgen ligt dat de Heer in de toekomst in al Zijn heerlijkheid verschijnt om Zijn

Koninkrijk te openbaren. Op dat moment komt Hij met de Gemeente. Dat is in het Oude Testament verborgen en dus wordt het niet gezegd. Er staat daarom: "Hij komt met een ezel". Via de toepassing in Matthéüs, Markus, Lukas en Johannes begrijpen wij dat die ezel een type is van de Gemeente. Dat betekent dus eigenlijk dat de Heer komt met een ezel en dus met de Gemeente. Als de Heer in de toekomst verschijnt als de Koning, is Hij niet alleen. Hij verschijnt met de Zijnen. Rijdend op een ezel, als Degene met de doorstoken handen en voeten. Met een doorstoken zijde bovendien. Arm, een ezel is het vervoermiddel van een arme, maar zo verschijnt de Heer ook daar, opdat Israël bij die gelegenheid zal zien Wie zij doorstoken hebben. (Zacharia 12 : 10) Dat Hij die Heiland is die eens in het verleden in vernering gekomen is. Jezus van Nazareth, Die toen ook al op een ezel kwam. Ik acht het heel waarschijnlijk dat Hij in de toekomst letterlijk op een ezel verschijnt, niettemin samen met de Gemeente. Dat krijgt net zo goed een letterlijke toepassing in de toekomst.

Zacharia 9 : 9

- 9 Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezalinnen.

Als ik het iets korter vertel, staat er: "Dochter van Zion, zie uw Koning komt als Heiland en met een ezel". Dat hou ik in gedachten als ik naar Jesaja 62 ga:

Jesaja 62 : 11

- 11 Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt de dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.

Wat is het arbeidsloon van de Here Jezus Christus? Dat is de Gemeente. Hier staat dus precies hetzelfde als in Zacharia 9 : 9. Uw Koning komt en Hij is Heiland. De ene tekst zegt dan, Zijn loon is met Hem en de andere tekst: Zijn ezel is met Hem. Dat is hetzelfde. Als dus aan Israël

gezegd wordt dat de Koning komt, sprekend over de verschijning van de Heer op de Olijfberg in de toekomst, aan het eind van de 70-ste week van Daniël, zegt de ene tekst dat Zijn loon met Hem is en de andere tekst zegt dat Zijn ezel met Hem is. Het betekent niets anders dan dat Hij komt met de Gemeente. Wij weten dat wanneer Hij geopenbaard zal zijn, wij Hem gelijk zullen zijn. Wij zullen met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid. (1 Johannes 3)

Uit de zijde van de Here Jezus

Een andere tekst die ik er naast wil leggen is Zacharia 12 : 10.

Zacharia 12 : 10b

10 ... ; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, ...

Er wordt hier niet gezegd "met Mijn arbeidsloon", ook niet "met Mijn ezel", maar wel "Die zij doorstoken hebben". Johannes zegt later dat zo vervuld is wat in Zacharia 12 staat.

Johannes 19 : 34-37

- 34 Maar een der krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam er bloed en water uit.
- 35 En die het gezien heeft, die heeft het getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig; en hij weet, dat hij zegt, hetgeen waar is, opdat ook gij geloven moogt.
- 36 Want deze dingen zijn geschied, opdat de Schrift vervuld worde: Geen been van Hem zal verbroken worden.
- 37 En wederom zegt een andere Schrift: Zij zullen zien, in Welken zij gestoken hebben.

Als er staat, "dit is de vervulling van de profetie", dan weten wij dat dit niet de laatste vervulling is. Het "openen" van de zijde van de Heer Jezus, komt al een keer eerder in de Bijbel voor. Toen ging het over Adam. De eerste Adam kwam in een diepe slaap, de dood. Toen opende

de Heer de zijde van Adam en wat kwam daaruit? De vrouw, Eva. Vervolgens komt de laatste Adam, Die kwam eveneens in een diepe slaap (de dood van de Here Jezus) en toen openden de heidenen Zijn zijde met een speer, waar bloed en water uitkwam en bij nader inzien ook Geest. (1 Johannes 5) Uit de zijde van de Here Jezus Christus komt dat wat als Zijn vrouw beschreven wordt, maar wat in werkelijkheid Zijn Lichaam is. Ze wordt beschreven als Eva, de vrouw van Adam, maar zij is "vlees van mijn vlees en been van mijn been". (Genesis 2 : 23) Het komt zelden voor dat een man dat van zijn vrouw kan zeggen. Eigenlijk maar twee keer in de geschiedenis. De ene keer was in het geval van Adam en de andere keer, zei Paulus, gaat het over Christus en de Gemeente. (Efeze 5 : 29-32)

Het openen van de zijde van de Here Jezus, waar bloed en water uitkwam, anders gezegd Geest, is een beeld van hoe de Gemeente tot stand komt. Lees het verhaal maar verder in 1 Johannes 5.

1 Johannes 5 : 6 en 8b *(vers 7 en 8a staan niet in de grondtekst)*

- 6 Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, *namelijk* Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is.
- 8 ... , de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot een.

Deze zijn het die getuigen, namelijk water, bloed en bij nader inzien ook Geest. Ze getuigen dat onze God eeuwig leven gegeven heeft. Niet uit de Zoon, maar in de Zoon. En toch kwam het eruit, net als Eva uit Adam. Dat gaat over de Gemeente, die uit Christus is, maar in werkelijkheid nog steeds in Christus is. Als er dus staat: "zij zullen Mij aanschouwen die zij doorstoken hebben", is dat waar, maar zij hebben nog wel wat meer gedaan dan alleen dat. Dit staat er omdat het een verwijzing is naar de Gemeente. Ze zullen Hem aanschouwen Die een Gemeente heeft voortgebracht uit de heidenen, uit de andere volkeren. Als daar dan de Heer verschijnt, doet Hij dat met Zijn arbeidsloon, met Zijn ezel, als Degene wiens zijde doorstoken werd. Dat betekent drie keer hetzelfde, namelijk: ze zullen Hem aanschouwen die komt met

Zijn Gemeente. Met degenen die Zijn Lichaam zijn, die niet twee maal over dezelfde steen gestruikeld zijn. Daar is die intocht in Jeruzalem de uitbeelding van. Het is een uitbeelding van hoe de wegen uiteen zouden lopen. Hoe de 69-ste week van Daniël voorbij was en de Heer een andere weg in zou gaan. Niet rechtstreeks naar Jeruzalem, maar terugkerend naar de Olijfberg, naar Bethanië, naar Lazarus, naar het huis dat gevuld was met de reuk van Zijn gezalfde voeten. (Johannes 12 : 3) Allemaal nog steeds een beschrijving van de Gemeente.

Als de Heer in de toekomst verschijnt aan Israël, zal tot verbazing van Israël de Messias die komen zal niet alleen zijn, maar vergezeld zijn van een grote schare. Als dat geen reden is om ons te verblijden! Daar horen wij bij. Wij kijken niet van beneden af naar de Olijfberg, maar doen dat andersom. Wij verschijnen met de Heer van boven op de Olijfberg. Of men ons daar meteen ook ziet, weet ik niet. Misschien is er geen plaats genoeg voor ons allemaal. Men zal in ieder geval de Heer zien met de ezel, met Zijn Loon en met Zijn doorstoken zijde, als uitbeelding van wat door de eerste komst van Christus tot stand gebracht is. De roeping van u en mij uit de wereld, uit de heidenen, uit de duisternis, tot Zijn huis, tot Zijn wonderbaar licht. (1 Petrus 2 : 9)

Wij zijn degenen die verbonden zijn met deze levende Christus, Wiens koninkrijk is in de hemel en niet in Jeruzalem. Niet in de legerplaats, maar daarbuiten. Als wij naar Jeruzalem kijken zoals het nu is, hebben wij dezelfde reden om te wenen over de stad die verwoest zal worden. Aan de andere kant hebben we ook reden om vooruit te zien naar die verheerlijking, die ook ons ten deel zal vallen wanneer ook wij delen in de verheerlijking van Christus in de toekomst.

Amen